

Minister-żołnierz: Śp. generał Edmund v. Krieghammer, były minister wojny w Austrii największy przeciwnik oddania Wawelu na własność narodowi, a wogóle niepopularny w państwie naczelnik wojskowości.

Wrzenie w Finlandyi.

W ostatnim czasie opinia publiczna zajmuje się żywo ruchem w Finlandyi. Niejednokrotnie illustrowaliśmy wybitniejsze wypadki tamtejsze. Dziś jeszcze zamieszczamy kilka rycin, które stanowią echa pamiętnych dni Sweaborga. W oświetleniu urzędowym buntury wojskowe na terytorium Finlandyi przedstawiają się w następujący sposób:

Oto w ciągu tygodnia odbywały się niemal bez przerwy w Helsingforsie mityngi rosyjskich rewolucjonistów i fińskiej czerwonej gwardyi (grupę tej milicyi socjalistycznej podaliśmy niedawno, dziś zamieszczamy portrety jej przywódców). Współdział w tych mityngach brali, jak utrzymuje „Praw. Wiestnik“, podlegli agitacji rewolucyjnej szeregowcy sweaborskiego garnizonu fortecznego. Niezależnie od mityngów, odbywały się jednocześnie sesje rosyjskiego komitetu rewolucyjnego wspólnie z przywódcami czerwonej gwardyi.

Kiedy w fortecy sweaborskiej wybuchły nocy rozruchy w kompanii minierskiej, rozbroił ją zarazano sweaborski forteczny pułk piechoty i aresztował

ją dowódzca twierdzy. Następnie zbuntowała się artyleria forteczna, która zawładnąwszy czterema wyspami, strzelała z kartaczownic w kierunku wysp Komendanckiej i Obozowej, gdzie przebywał komendant, dowodzący posiłkami nadesłanymi z Helsingforsu.

zaczęła bombardować zajęte przez buntowników wyspy, dopóki nie odebrano ich przy współudziale wiernych pułków piechoty. Bunt w fortecy udało się wreszcie stłumić po trzech dniach, a wówczas między aresztowanymi natrafiano co chwila na członków czerwonej gwardyi.

Wrzenie w Finlandyi: Na jednym z przedmieść Helsingforsu gromadka członków „Białej gwardyi“ oczekuje spotkania na ulicy z „Czerwoną gwardią“.

Przez dwa dni bez przerwy toczyły się bitwy między wojskiem wiernem przysiędze, a buntownikami, którzy na pewien czas zdołali przerwać komunikację wszelką między fortecą a Helsingforsem.

Przez ten czas, jak przyznają sprawozdania urzędowe, zasiadał komitet rewolucyjny w Helsingforsie i stamtąd ogłaszał wezwania. Stamtąd też otrzymywali buntownicy zorganizowaną przez czerwoną gwardię pomoc w żywności i ludziach. Kiedy buntownicy wysadzili ogniem z dział główny skład prochu, podpłynęła pod Sweaborg eskadra, która

Ruch czerwonej gwardyi jeszcze po uśmierzeniu buntów wojskowych w Finlandyi i uspokojeniu zupełnem Sweaborga, trwał wszędzie w dniach następnych, a objawiał się szczególnie psuciem linii telegraficznych i psuciem torów kolejowych w różnych stronach kraju.

Groźnem chwilowo okazało się starcie z wojskiem rezerwowem na jednym z przedmieść Helsingforsu.

Wogóle udało się wojskom zapobiedz ruchom czerwonych gwardzystów, ale jednocześnie z woj-

Wrzenie w Finlandyi: Echa pamiętnego buntu wojskowego w Sweaborgu: epizod z walk krwawych między buntownikami a wojskiem wiernem przysiędze, u brzegów wyspy Komendanckiej.